

og ned ad det mosbløde Gulvtæppe med Tommel-fingrene hægtede i Ærmegabene, som om han befandt sig ene med sig selv i sin egen Stue.

»Vil De ikke ta'e Plads?«

»Tak — jeg trænger til at strække Benene lidt.«

Inde i Dagligstuen begyndte en Grammofon at skratte. Det blev til en wagnersk Arie, som Operaens populære Heltetenor, Nationens Øjesten, fortolkede med en Tyrs Stemmekraft.

Hr. Søholm trykkede paa en Knap i Divanen. Døren ud til Gangen skød sig ind i Væggen, og den uniformerede og friserede Dreng viste sig i prøjsisk Retstilling med udstrakte Langfingre nedad Bukse-sømmene.

»Grosserereren kaldte!«

»Luk der!« befalede han og viste paa Døren ind til Dagligstuen.

Da han nu var bleven helt alene med sin Svigersøn, gav han sig til at tale om det »politiske Halløj«, som alle Morgenbladene jo var fulde af; og han spurgte ham, hvordan han havde tænkt at stille sig til den forandrede Situation.

»Stille mig?« sagde Jægermesteren og standsede.

»For mig er der absolut ingen Forandring sket. Min Plads er nu som før ved Enslevs højre Side.«

»Da er det en meget skidt Plads nu. Det er min bestemte Mening, at Enslev er færdig. Stemningen